Ч. 168. Субота 8 серпня (26 липня) 1908. Рік XVIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата

у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:

на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Вісти з Буковини. — З Росиї. — Події в Туреччині.

В буковиньскім Виділі краєвім відбула ся вчера нарада в справі скликаня буковиньского сойму. Як зачувати, має буковиньский сойм бути скликаний в перших днях жовтня. В сій самій справі радив дня 4 с. м. також екзекутивний комітет всіх трох ґруп буковиньскої більшої посілости і заявив ся за як найскоршим переведенєм реформи виборчої. Крім сеї справи має сойм полагодити ще слідуючі справи: пільги тарифові для сторін навіщених елементарними нещастями; реґуляция платнї учительскої, затягнене позички краєвої і ухвалене буджету на 1908 р.

У Вашківцях відбуло ся дня 2 с. м. віче при участи кількох тисячів селян, в котрім взяли участь: заступник маршалка краєвого др. Смаль-Стоцкий, пос. Василько і всї рускі посли соймові і парляментарні з Буковини. По промовах пос. Пігуляка, Василька і др. Смаль-Стоцкого ухвалено одноголосно резолюциї, в котрих похваляє ся солідарне поступоване буковиньских руских послів з галицкими і висказує ся клюбам парляментарному і соймовому повне признанє. Жаданя галицких Русинів треба як найусильнїйше підпирати згідним поступованєм руских послів з Галичини і Буковини. На Буковині треба домагати ся управильненя відносин в греко-православній церкві через утворене поки що двох народних секций: рускої і румуньскої; безпроволочного подїлу учительскої семінариї в Чернівцях після ухвали буковиньского сойму; більшої опіки під взглядом економічним а передовсім видатної помочи з фондів державних для селян потерпівших сего року від нещасть елементарних та повного відписаня біжучих і залягаючих податків а також установленя в руских сторонах, убогих в дерево, складів дерева з лісів буков. гр. правосл. фонду релігійного. В окремій резолюциї домагає ся віче як найскоршого скликаня сойму краєвого і взиває руских послів, щоби всїми силами старали ся о то, аби сойм взяв під нараду проєкт реформи соймової ординациї виборчої. Наконець ухвалено віднести ся телеґрафічно до міністра скарбу з просьбою о відписане біжучих податків ґрунтових і о матеріяльну поміч для сторін потерпівших від посухи і повений.

В Гельзінґфорсі відбуло ся вчера відкритє фінляндского сойму престольною бесідою, котру відчитав ґен.-губернатор Бекман. Характеристичною чертою сеї мови єсть, що она говорить майже лиш о солідарности поступованя Фінляндиї з Росиєю і кладе на те як найбільшу вагу. Минуло майже сто лїт — каже ся в престольній бесїдї — від коли Фінляндия стала ся частию російскої держави. Під могучою охороною Росиї область ся дійшла до значного материяльного і духового розвитку. На наш превеликий жаль не розвивало ся також рівночасно чувство солїдарности фінляндского населеня з народом російским... В дискусиї в соймі, отвертім з початком лютого 1908, висказано кілька разів переконане, котре доказувало, що єсть зовсїм фальшива оцїнка положеня Фінляндиї супротив нашої держави і з'обовязань наложених силою тих відносин на фінляндске населенє. Наконець ухвалою сойму, запавшою в ночи 15. марта с. р., видано дуже острий вирок о зарядженях, виданих згідно з найвисшою волею. Коли ми сойм розвязали, наказали ми визначене нових виборів і скликали сойм... Віримо крiпко, що будете панове переняті солїдарностию інтересів Фінляндиї з інтересами цілої Росиї.

Президент сойму Свінгувд в своїй промові до ґен.-ґубернатора зазначив, що основу правного порядку у Фінляндиї творить фінляндска адміністрация, самостійна контроля скарбовости і безпосередний звіт у фінансових спра-

---

2)

РУКФІЛЬДСКА ТАЙНА.

З англійского — Томи Кобба.

(Дальше)

2. Глава.

Що Йосиф Боджер прочитав.

Улиця Західна в Льондонї припирає, що правда, до заможної части міста, але сама не належить зовсім до сего знатного сусїдства. Підчас коли церковні дзвони кличуть на утреню, іде банда армії спасеня та грає свої мелодиї; занедбано виглядаючі діти несуть через улицю молоко в гладущиках і лиш деякі крамниці суть вже отверті.

З вузких і темних сїний одної з тих безчисленних касарень вийшов сего рана — видко дзвони не дали єму спати — Йосиф Боджер і пустив ся до голярні, положеної близько рога улиці. Долїшна часть її вікон була замальована на біло, щоби нїхто не міг заглядати до середини, а на дверях висїла вивіска зі слїдуючою написию:

Иди до Джонеса обстричись і обрити
Бо нїхто, як він, не годен так зробити.

Послухавши сего приманливого запрошеня, увійшов Йосиф до голярнї, сів собі на вільне крісло, задер голову до гори, а голярский помічник замастив єму небавком єго велику бороду лїтною піною з мила.

— Добрий день, Йосифе! — відозвав ся пан Джонес, котрого єго власне, блискуче волосе і підкручені вуси могли служити за найлїпшу вивіску. — Справедшна щітка з вашої бороди — говорив він легковажно, підострюючи бритву Йосифови таки саме коло єго носа. — Щоби вас, мій друже, оголити, то треба таки сильної руки. Ну, а як тепер? — спитав він скінчивши свою роботу та подав ся трохи взад, як перед добрим своїм знакомим — а що, чи добре оголив?

Йосиф встав з крісла як би не той сам, так змінив ся. То не були викинені гроші — він доложив до них ще кілька сотиків і купив собі ранїшну недїльну ґазету а сховавши єї до кишенї, поплів ся до Гайд-парку. Там недалеко марморового каблука положив ся як довгий на траву і зачав читати поліцийну оповістку. Ледви що отворив ґазету, як вже й всю єго увагу стягнула на себе слїдуюча новинка:

Пропавший без слїду поет.

Пан Дервент, загально знаний автор многих хороших поезий і популярних оповідань для дїтий, щез недавно тому серед вельми загадочних обставин з власного дому. Жінка поета, котру він дуже щиро, ба, пристрастно любив, померла по довгій а тяжкій недузї а похорон єї відбув ся дня 4 сего місяця,ві второк по полудни.

Пан Дервент, що зі своєю одинокою дочкою оплакував важку втрату, ішов за домовиною на кладовище дивив ся, як дорогі мощі спускали до гробу, а відтак вернув домів, до двірка, що стоїть край хорошого села Рукфільда, а котрий він сам назвав „Вороним гнїздом“.

Хоч єго й важко прибило горе та хоч як сумував по так великій втраті, то все таки здавало ся, що пан Дервент зовсїм здоровий на души і тїлї. Коли повечеряв і посидів вечером з донькою, при чім нїчого в єго поведеню не викликувало ні найменшого підозріня, щоби він носив ся з якимись тайними намірами, зайшов до своєї комнати, щоби там положити ся спати.

В середу рано застала служниця двері від сїний не замкнені на засувку, що впрочім нїкому не впало в очи, бо пан Дервент любив часто виходити перед снїданком на прохід.

Прийшла пора, в котрій снїдали, але пан дому не явив ся. Єго постїль була не рушена і від тої пори нїхто єго не видів. Високоважаний писатель, котрого не лиш всї любили, що єго знали, але котрому й вся публика була вельми прихильна задля єго повних чувства і духа творів, пропав без слїду для своєї родини і своїх сумуючих приятелів.

Звичайно так спокійне і тихе село було крім того в ночи з втірка на середу, коли нещасливий поет став ся жертвою якоїсь невиясненої судьби, видовищем ще й другого злочину. В двірку, де мешкає полковник Аскю,

вах держави. Всяке відступлене від того заряджения мусить уважати ся - за неувзгляднене прав Фінляндиї.

„Біржева Ґазета“ оголосила — як доносять з Петербурга — недавну розмову цісаря Вільгельма з російским амбасадором в Берлині. Цісар вказав на поправу российско-німецких відносин по японьскій війні; поправа настала вналідок льояльного становища Німеччини, підчас коли инші краї як н. пр. Анґлія звернули ся до Японії не лиш з плятонічними симпатиями. Однак в послідних часах німецко-российскі відносини стали холодні з причини неприхильного настрою деяких впливових личностий а головно з причини аґресивної політики российскої праси. Цісар назвав ту політику неоправданою і просив амбасадора, щоби о скілько можна працював в тім напрямі, аби раз настав конець протинімецкій аґітациї. Амбасадор зі своєї сторони увірив цісаря о дружнім настрою Росиян супротив Німців і німецкого цісаря.

З Константинополя доносять: Вчера відчитано в Порті нове розпорядженє цісарске „Гатті гумаюн“, іменуюче Кіяміла-пашу великим везиром і поручаюче єму, щоби приступив до утвореня нового кабінету, не виключаючи так міністрів маринарки і війни. Склад нового кабінету єсть слідуючий:

Гассан Семі-паша задержує теку справедливости; Тавфік-паша справи заграничні; валі Решід Акіф-паша став міністром справ внутрішних; валі Радіс-паша, міністер війни; віцеадмірал Мехмед Аріф, міністер маринарки; Гакі-бей позістав міністром просьвіти; Молодотурок Екрем-бей став міністром „вакуфу“ (реліґійних фондів); міністром торговлі і робіт публичних іменований Вірменин Нородунґіян ефенді а теку рільництва і гірництва обняв Грек Маврокордато.

Молодотурки уважають і сей кабінет за переходовий, по котрім прийде ще кілька переходових, аж остаточно старе поколінє уступить зовсім і зробить місце Молодотуркам. Молодотурки взагалі держать цілий хід змін в Туреччині в своїх руках і кермують ним. Характеристичне єсть, що члени молодотурецкого комітету являють ся в касарнях підчас складаня присяги вояками не лиш в тій цїли, щоби контролювати, але також бувають в касарнях овацийно приймані, відчитують самі формулу присяги, в котрій приходить уступ того змісту, що войско присягає пожертвувати послїдну каплю крови, щоби підпирати комітет і боронити свободу вітчини, а султана слухати доти, доки він шанує конституцию. Ті факти, як і инші події доказують, що молодотурецкий комітет не лиш виконує контролю, але перетворює ся у формальне побічне правительство.

Новинки.

Львів, дня 7-го серпня 1908.

— **Відзначеня.** Є. Вел. Цісар надав срібні хрести заслуги титулярним командантам жандармских станиць в окрузї 5. команди жандармерії у Львові: Антонови Кричакови за вирятоване з нараженем власного житя двох осіб від утопленя і Яковови Пушкареви за уратоване якогось хлопця від смерти в полумінн.

— **Преосьвященний Владика перемиский,** ем. Константин Чехович вернув по відпочинку до Перемишля.

— **Іменоване.** Секретарем палати адвокатскої у Львові іменований адвокат др. Максиміліян Цеттербавм.

— **Краєве віче горальниче** відбуде ся у Львові в неділю дня 23 серпня 1908 у великій сали ратушовій а комітет, що скликує то віче, розіслав вже тисячі запрошень до властителів і підприємців горалень. Віче має заняти ся справою горальничого промислу, справою податку від горівки і розважити, чи не далось би горальні галицкі опалювати ропою нафтовою.

— **Сокільский фестин в Жовкві.** В неділю дня 9 с. м. уряджують жовківскі тов-а „Сокіл“, „Зоря“ і „Просьвіта“ з підмогою львівского „Сокола“ і „Зорі“ великий народний фестин в лїсї „Гарай“ коло Жовкви. Програма богата і різнородна, між иншими вільні вправи топірцями Соколів зі Львова. Музика в Махнова. Початок о 2 год. по пол. З цїлої Жовківщини вибираєсь народ, а зі Львова має приїхати також богато гостий. Зі Львова виїздить окремий поїзд о 1·30 год. по пол. з гол. двірця. Білети їзди там і назад зі вступом на фестин по 1 кор. 60 сот. продають: „Сокільский Базар“, „Народна Торговля“, „Сила“ і книгарня Тов. Шевченка через цїлий день, а „Сокіл“ і „Зоря“ від 6—9 вечером.

— **В Камінці стр.** відбуде ся в неділю дня 9 серпня с. р. заходом ґімнаст. тов „Сокіл“ аматорске представлене драми Грінченка „За батька“, а опісля в салї ради повітовдї вечерниці з танцями.

— **В бурсї дяківскій ім. митроп. Шептицкого** знайде поміщене 29 учеників середних шкіл, за оплатою 30 кор. місячно. Кождий принятий мусить мати власне ліжко і сїнник. Зголошення приймає до 18 с. м. о. Андрій Гаврищак, ул. Петра Скарги ч. 2 А.

— **Кілько Львів випиває.** В маю сего року випито у Львові: 6.200 лїтрів руму, 106.000 лїтрів горівки, 59.000 лїтрів вина, 12.300 лїтрів меду і 1,120.100 лїтрів пива В виду того не дивниця, що на кождім розї улиці у Львові мусить бути шинок а властителї тих шинків роблять знамениті інтереси і купують камениці, підчас коли пиянство у Львові ширить ся щораз більше.

— **Поступоване конкурсове** заряджено опісля завідомленя ц. к. Міністерства справ внутрішних против фірми Зотта і комп. в Новім Йорку з філями в Піттсбурзї і Чікаґо, котра головно займала ся посередництвом в пересилках грошевих австро-угорских виходців в Америці до своїх кревняків в краю і підоймала ся виплати вглядно аситнати гроший принятих в Америці через банки краєві.

Згадана фірма попала вже перед якимсь часом в трудности при виплатах і з причини невиплачення гроший побраних в Америці, внесено против неї численні рекламациї.

Евентуальні зголошення вірителів конкурсових належало би пересилати впрост до ц. к. австро-угорского ґенерального Конзуляту в Новім Йорку.

Зголошення такі мають бути підписані власноручно вірителями конкурсовими і увірительнені заступством конзулярним Сполучених Держав північної Америки. — З ц. к. Намістництва.

— **З Старого Самбора** доносять: Дня 2 серпня посьвячено тут відновлений „Дім Просьвіти“, котрий недавно закуплено від одного міщанина. На посьвячене прибуло богато духовної і сьвіцкої дооколичної інтеліґенциї, відпоручники — селяни від всіх читалень „Про-

віддаленім яких кілька сот метрів від „Вороньвого гнізда“, добув ся о тій самій порі злодій і вкрав значну скількість столового срібла.

Бажаючи подати нашим читателям як найточнїйші подробиці сеї так само сумної як і загадочної події, вислали ми вчера до Рукфільд окремого звітника. Панна Дервент не хотїла спершу нічого з ним говорити, але коли їй сказано, що оголошене всіх обставин в так почитній часописи, як наша, могло би улекшити викрите загадочної події, она остаточно згодила ся на то, щоби приймити у себе нашого звітника.

Розмова нашого звітника з доньою пропавшого поета.

Вороне гніздо можна би без пересади назвати ідеальною домівкою поета. Побудоване на кінци живописно положеного села, півтора милї від найблизшої стациї зелїзничої, подає оно прекрасний вид на рукфільдскі ліси, розкинені по лагідно фалистій вижині.

Дім то не високий, але просторий а довкола него великий город, в котрім жовтий шафран весник зачинає вже розцвитати ся. Чіпні ростини зеленіють ся довкола вікон а в сьвіжо злагодженім цьвітнику, що відділяє дім від мало уїздженого гостинця, розцвитуть ся небавком пурпурові рододендрони.

Панна Дервент приняла нашого звітника в прекрасній, старосьвітскій комнатї, котрої стіни долиною виложені дубовим деревом а горою закриті зовсім поличками з книжками, уложеними густо одна коло другої.

Панна Фльоренсия Дервент то хороша молода дама, літ 19, високого росту, знатна і красна, убрана в глубокій жалобі. Мимо того, що она очевидно старала ся запанувати над собою, вистало одного случайного слова, якогось легонького натяку, щоби єї лагідний голос задрожав, а єї сині очи зайшли сльозами.

— Отже се була комната поета — відозвав ся наш репортер. — Місце, де зродили ся благородні гадки, котрі звідси повандрували по сьвіті.

— Се була наукова комната мого тата — потвердила панна Дервент. — Кождого рана, як лиш далеко моя память сягає, сидів він при отсім столї — аж не може ся то мені в голові помістити, що єго вже тут нїколи не побачу!

— Хибаж би то справді було таки зовсім неможливо, високоповажана пані?

— Єсть лиш слаба надія — відозвала ся она зворушена — бо коли ще жиє, то чому не вертає? Ві второк вечером виділа я єго послїдний раз — нинї маємо суботу а ми не дістали від него ані слова, ані нїякого знаку. Він не мав на цїлім сьвітї нїякого ворога — всі любили і цінили єго високо — хтож міг би тому чоловікови щось злого зробити?

— Єсть здогад, що може він сам собі житє відобрав.

— Таке поясненє єсть виключене для кождого, хто знав єго характер і єго спосіб житя — відповіла она живо — навіть інспектор Гольт не вірить в єго смерть; але як же би міг він жити і лишати мене тут в такій непевности!

— То інспектор Гольт, як видко, не відкидає того здогаду, що пан Дервент попав ся в руки розбишаків — сказав на то наш звітник.

— Щож могло би якогось злодія або розбишака так звабити до мого тата? Він не носив при собі нїколи дорогоцінних річий, лиш годинник, котрий мав без ланцушка в кишени. Коли ішов, як мушу припускати, на кладовище, на гріб матери, то ішов як звичайно улицею, при котрій стоять доми не далеко один від другого; а треба ще й то знати, що він був сильний мужчина — був би ставив сильний опір і побудив цїле сусїдство своїм криком, взиваючим на поміч.

— Звиніть, моя пані, коли поставлю вам питане, котре може вас прикро вразити — чи ві второк вечером не добачували ви нічого незвичайного в поведеню вашого батька?

— Нїчогісенько — відповіла она рішучо. — Доктор Вірет, котрий по похороні відвів єго домів, може посьвідчити, що нїхто не міг бути здоровійший на умі як бідний пропавший.

— Др. Вірет? Чи то може той славний патольоґ?

— Той сам — він не виконує практики, але що наш домашний лікар мешкає у Вісборґ, віддаленім звідси о пять миль, а хороба моєї матери вимагала нераз скорої помочи, навіть і в ночи, то др. Вірет на просьбу свого товариша по званю підняв ся виїмково помагати в сім случаю.

(Дальше буде).

сьвіти“ з повіту, а всего народу було поверх тисячки. По водосьвятию зложив о. Яворский товариству желаня доброго розвою на руки місцевого катехита о. Гадзевича, котрий є душею цілого руху, а опісля короткою гарною промовою отворив о. Гадзевич збори, вказуючи на вагу сеї хвилі і віддав провід о. Шевчикови, заст. голови філії „Просьвіти“, позаяк голова Д. Лепкий не міг бути на сім торжестві присутним з причини виїзду до купелїв для поратованя здоровля. Посипались промови о. Яворского з Стрільбич, п. Сеника, п. Волосяньского, о. Качмара, о. Шевчика і прочих, а всї они відзначались ровячою любовю до свого народа, та бажанем, щоб наш нарід як найбільше просьвічав ся. Зібраний нарід нагороджував бесідників горячими оплесками, аж саля луналэ. Опісля відбулась забава зі співами і танцями. Нарід бавив ся чудово, а передовсїм хор „Просьвіти“ пописував ся своїми піснями.

— Дрібні вісти. Антон Паславский, господар з Сихова, їдучи вчера неосторожно і наїхав на Катерину Путкарску, котра впала під коні а колесо перейшло її через ногу, але на щастє не покалїчило тяжко. — Аптику в Самборі по бл. п. Гердличці купив на власність п. Меч. Ґаншер. — Підпоручник 95 п. п. Ярослав Піма, перебуваючий в ґарнізоновім шпиталі, вискочив оногди через вікно II. поверха і забив ся на місци. — В Хотилюбю чесанївского повіта лютила ся дня 30 липня страшна туча з градом, котрий падав через 15 мінут і вибовк все, що лиш стояло в поли і огородах. Перед градом звіяв ся був так сильний вихор, що вивертав цїлі фіри зі збіжем, а навіть виривав дерева з корінем.

— Траґікомічна подія стала ся сими днями у Відни. Якась пані Аделя Ас ішла улицею убрана в модний капелюх з цілим висячим городом на нім. Цьвіти і листя на капелюсї викликали у стоячого близь тротоара і очевидно зголоднілого коня дорожкарского такий апетит, що він аж вхопив зубами за капелюх. Хотячи ратувати капелюх, пані Ас вхопила ся рукою за голову, а кінь вхопив єї зубами за руку і скалічив, але дуже. Пані Ас запізвала властителя небезпечного коня. Дорожкар казав перед судом, що его кінь зовсїм не небезпечний, а всему завинив капелюх, котрий мав тілько „naші“ на собі, що кінь, не уміючи розпізнати штучної від правдивої, зламомив ся і хотів трохи попасти ся та лиш случайно вхопив за руку. Позаяк пані Ас зрекла ся відшкодованя, судия засудив дорожкаря на 10 кор. кари за то, що лишив коня без дозору.

— І на Українї не лїпше, як у нас. Зливи і тучі, які у нас наробили тілько лиха хліборобам та й докучили вже кождому, дали ся не менше в знате і на Українї. Ось як доносять звідтам: В київскім повіті як лиш почали ся жнива, 15. липня почали ся зараз й дощі, що йдуть мало не що дня без перестанку. Хліб уже спілий, та й став вилягати; викошене повлипало геть в землю. А тут ще й град частенько навідує ся. — В околиці побіля Глухова 23 і 24 липня пройшов великий дощ. Перед тим стояла страшенна спека і сей дощ значно підправив жита та підсьвіжив всяку ростину. Тепер селяни сподівають ся зібрати хоч маленький урожай хліба. — Дощ за дощем перепадає в лїтиньскому повіті. Буває і буря нераз. Поки що — шкодила хлїбови та сїну отака ляпанина. Але се 18 го липня як зірвав ся в селї Маркушах вітер із дощем, то перекинуло в пана стирту сїна й задавило на смерть робітника Грицька Ребрика з села Вороновець. Він на той саме час з товаришом своїм сховав ся туди від дощу. Товариша его тільки придусило; его витягнули за ноги з під наваленого сїна. — Дня 28 липня над вечір над г. Кремінцем пройшла страшенна дощова гроза. Кремінець стоїть в долинї й звідусюди оточений горбочками. Через те, як зійде дощ, то з гір все біжать великі потоки води, що з ревом і шумом заливають увесь город. Сегож разу творилось щось страшне. Шкоди наробило сила; в потоці втопилось 3 особи і гадають, що є й ще жертви, яких витягнуть, як розкопають піскові гори, нанесені водою подекуди заввишки більше сяжня. З огородів здебільшого забрано всї овочі. — З села Манжосївки, прилуцкого повіту, пишуть: Після спеки, що була у нас до 14 липня, коли доходило не мало до 50° Р., пішли отсе дощі. 23 липня упав такий великий дощ, що не мало накоїв людям і шкоди. Всю огородину затоплено та занесено намулом. Хто не встиг ще перевезти сїна з лук, то там оно й пропало: чи погнило, чи забрала вода.

† Номерли: Дня 8 липня упокоїв ся в Оліфанті (Пенсильванія) знаний всїм американьским Русинам, щирий Русин і патріот, Кость Кобан. Покійний був з під стягу тих людий, що цїле своє житє покладають для добра своїх, що все і всюди підпирають так морально як і материяльно справи народні і патріотичні. Цїлим своїм житєм і вчинками покійний здобув собі приязнь і пошану у людий, так Русинів як і чужинців. Довший час був урядником Р. Н. Союза, якого він був одним з найревнїйших прихильників. І прийшла недуга, підорвала его здоровле, і мусїв передвчасно лягати в сиру могилу. — Роберт Клеменсевич, професор IV. ґімназиї і директор приватної семінариї п. Стржалковскої у Львові, помер дня 3 с. м. в Люссін Ґранде коло Реки в 48-ім році житя.

Телеґрами.

Прага 7 серпня. До вечірних часописий доносять з Аш, що там дано почин до складок яко народний дарунок ческих Нїмців для ґр. Цеппеліна.

Париж 7 серпня. Вчера вечером розпочав ся загальний страйк робітників в електровнях; внаслїдок того часть міста була позбавлена сьвітла.

Мадрид 7 серпня. На міністра справ внутрішних в хвили, коли виходив з дому до міністерства, кинув якийсь відправлений урядник кусень ґіпсу і зранив незначно в ногу. Напастника арештовано.

Константинополь 7 серпня. Молодотурецкий комітет єдности і поступу оголошує довгу і характеристичну оповістку, в котрій сказано, що скоро султан заявив, що буде держатись конституциї і скоро утворено честний кабінет, то тому новому кабінетови належить ся довірє всїх кругів. Комітет радить народови, щоби прилучили ся до того мнїня. Комітет не має повновласти мішати ся в справи правительства, або посередничити в справі іменованя функціонарів державних. Особи не покликані, котрі в тій дусї аґітують, буде правительство потягати до одвічальности. Комітет сам держить ся строго законів. Комітет взиває жителів, щоби перестали гнобити деякі особи, належачі до старої правительственної системи.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1908 — після часу середно-европейского.

ПРИМІТКА. Грубі числа означають поспішні поїзди; нічні поїзди означені зьвіздкою (*). Нічна пора числить ся від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Приходять до Львова:

З Кракова: **8·40, 2·30, 8·55, 1·30,** 5·50*, 7·25, 9·50, 5·45, 9·50*.
„ Ряшева: 1·10.
„ Підволочиск (голов. дворець): 7·20, 12·00, **2·15,** 5·40, 10·30*.
„ Підволочиск (на Підзамче): 7·01, 11·40, **2·00,** 5·15, 10·12*.
„ Черновець: **12·20, 6·40*,** 8·07, **2·05,** 5·57, 9·30*.
„ Коломиї, Жидачева, Потутор: 10·20.
„ Станиславова: 5·40*, 10·05*.
„ Рави і Сокаля: 7·10, 12·40.
„ Яворова: 8·26, 5·00.
„ Самбора: 8·00, 10·30, 2·00, 9·10*.
„ Лавочного, Калуша, Борислава: **7·29, 11·43,** 11·00*.
„ Стрия, Тухлї (від $^{15}/_6$ до $^{30}/_9$): 3·50.
„ Белзця: 4·50.

Відходять зі Львова:

До Кракова: **7·00*, 12·45*,** 3·50, **8·25,** 8·40, **2·45,** 6·12*, 7·35*, 11·15*.
„ Ряшева: 3·30.
„ Підволочиск (головний дворець): 6·20, 10·40, **2·16,** 7·45*, 11·10*.
„ Підволочиск (з Підзамча): 6·35, 11·03, **2·31,** 8·08*, 11·32*.
„ Черновець: **2·50*,** 6·10, **9·10,** 9·35, **2·33,** 10·38*.
„ Стрия, Дрогобича, Борислава: 11·25*.
„ Рави, Сокаля: 6·14, 7·10*.
„ Яворова: 6·58, 6·30*.
„ Самбора: 6·00, 9·05, 4·00, 10·45*.
„ Коломиї і Жидачева: 6·03*.
„ Перемишля, Хирова: 4·00.
„ Лавочного, Калуша, Дрогобича: 7·30, 2·25, 6·42*.
„ Бельця: 11·05.
„ Станиславова-Ворохти (від $^{1}/_7$ до $^{25}/_7$): 6·40.

ПОЇЗДИ ЛЬОКАЛЬНІ.

До Львова:

З Брухович (від 1 мая до 31 мая) що дня 8·15 рано, 8·20 вечер, в неділї і римо-кат. сьвята 3·27 по полудни і 9·25 вечер; (від 1 червня до 30 червня і від 1 вересня до 30 вересня) що дня 8·15 рано, 3·27 по полудни, 8·20 і 9·35 вечер, в неділї і римо-кат. сьвята 1·45 по полудни, (від 1 липня до 31 серпня) що дня 8·15 рано, 3·27 і 5·30 по полудни, 8·20 і 9·35 вечер, в неділї і римо-кат. сьвята 10·05 перед полуд. і 1 46 по полудни.

З Янова (від 1 мая до 30 вересня що дня) 1·15 по полудни і 9·25 вечер; (від 3 мая до 15 вересня в неділї і римо-кат. сьвята) 10·10 вечер.

Зі Щирця від 28 мая до 13 вересня в неділї і рим.-кат. сьвята 9·58 вечер.

З Любіня від 17 мая до 13 вересня в неділї і рим.-кат. сьвята 11·45 вечер.

Зі Львова:

До Брухович (від 1 мая до 31 мая) що дня 7·20 рано, 3·45 по полудни, в неділї і римо-кат. сьвята 2·30 по полуд. і 8·34 вечер; (від 1 червня до 30 червня і від 1 вересня до 30 вересня) що дня 7·21 рано, 2·30 і 3·45 по полудни, 8·34 вечер, в неділї і римо-кат. сьвята 12·41 по полуд. (від 1 липня до 31 серпня) що дня 7·21 рано, 2·30, 3·45 і 5·50 по полуд., 8·34 вечер, в неділї і римо-кат. сьвята 9·00 перед полуд. 12·41 по полуд.

До Рави рускої 11·35 в ночи (що неділї).

До Янова (від 1 мая до 30 вересня що дня) 9·15 перед полуднем і 3·35 по полудни; (від 3 мая до 15 вересня в неділї і рим. сьвята) 1·35 по полудни.

До Щирця 10·35 перед полуднем (від 28 мая до 13 вересня в неділї і рим. сьвята).

До Любіня 2·15 по полудни (від 17 мая до 13 вересня в неділї і рим. сьвят).

За редакцию відповідає: **Адам Крехове цкий.**

З друкарні В. Ловиньского, під зарядом І. Недопада. — (Телефона ч. 527).